

de serres van Mendel

*de
serres
van
Mendel*

Kirstin Vanlierde & Jurgen Walschot

Van Halewyck

PICA PICA

ALS EEN SLAKJE ONDER EEN REUZENVAREN

De serres zijn gigantisch. Niemand weet wie ze ooit heeft gebouwd. Soms denkt Reya dat ze vanzelf zijn gegroeid op de plaats waar ze staan.

Ze zijn tot de nok gevuld met bomen, struiken, bloemen, varens en mossen. Het is er vaak warm en altijd vochtig. Water parelt van de bladeren, drupt zachtjes naar beneden en glijdt langs de stengels naar de grond. De serres hebben hoge koepels en gangen die naar kleine, geheime hoekjes leiden, en ze strekken zich verder uit dan je kunt kijken.

Reya woont al elf jaar in de serres, heel haar leven dus. Ze weet niet hoe ze er ooit terechtgekomen is. Mendel zegt dat hij haar op een ochtend vond, opgekruld als een slakje onder een reuzenvaren. Alsof ze daar op één nacht gegroeid was. Reya weet niet of ze dat verhaal gelooft, maar ze gelooft Mendel wel als hij zegt dat ze hier thuis is, en dat hij blij is dat zij er is.

Waar Mendel zelf vandaan komt, weet ze ook niet. Hij lijkt er gewoon altijd geweest te zijn, net als de serres. Hij heeft veel grijs in zijn baard, en hij torent boven Reya uit. Maar als hij met zijn hand op de stam van een grote boom naar boven tuurt, ziet ze het duidelijk: hij is broer en vader van alles wat hier groeit.

Reya gaat nooit naar buiten. Een hele tijd dacht ze dat er niet zoiets als 'buiten' bestond, de serres waren groot genoeg om de hele wereld te zijn. Maar sinds een paar jaar weet ze beter. Mendel gaat zelden weg, maar soms gebeurt het toch. Dan voelen de planten stiller aan en lijkt het hele serrecomplex de adem in te houden en te wachten tot hij terugkomt.

Vaker nog worden er dingen naar hem toe gestuurd. Dan ziet Reya hem met pakketjes of zakken op weg naar een van de bewaarkoepels. Zo noemt Mendel de diepst gelegen en best afgesloten zalen van het serrecomplex.

Mendel krijgt natuurlijk bijna altijd planten. Vaak zijn het niet meer dan pas ontkiemde scheutjes, of zelfs gewoon zaden. Een enkele keer komt er een zware pot met een grotere plant, die al blad draagt en soms zelfs bloemen of vruchten. Als Mendel die met een kar langs de kronkelende paadjes moet sleuren, mag Reya helpen. Ze weet niet wie hun al die dingen stuurt of waar ze vandaan komen, maar Mendel behandelt ze extreem voorzichtig, alsof ze breekbaar zijn.

Mendel is het grootste deel van zijn tijd bezig met het onderhoud van de serres. Hij repareert ze en maakt dat alles werkt zoals het hoort. En hij zorgt voor wat er groeit en leeft. Hij beweert dat hij elke plant, ook de oude bomen, nog gekend heeft als scheutje, en hij weet precies wat ze nodig hebben om te gedijen. Hij bepaalt hoeveel meststof ze krijgen en wanneer hij het extra moet laten regenen. Als hij hun takken snoeit, praat hij tegen de bomen. Hij klimt met behulp van touwen tot in de top van de hoogste woudreuzen, maar hij kent net zo goed het kleinste mosje in het meest beschutte hoekje. En hij kan feilloos het onderscheid maken tussen de redelijk onschadelijke wriemel-diertjes en een heuse plaag van vraatzuchtig ongedierte, dat zonder pardon uit de serres wordt gezet.

Ze horen bij elkaar, Mendel en zijn serres. En Reya is thuis bij hen allebei.

SOMMIGE PLANTEN ZIJN AARDIG

. 10 .

Het druppelt als Reya wakker wordt. Dat is niets bijzonders, het regent zo vaak in de serres. Ze luistert naar het getik van de waterdruppels op het dak van de hut. Die hut was eerst van Mendel alleen, hij at en sliep er en had er ook een rommelig bureau. Maar toen Reya kwam, kreeg zij dat kleine achterkamertje en verhuisden Mendels papieren en berekeningen naar een hoek van de grote kamer.

Mendel noemt Reya een serrekind, want in haar hoekje van het huis verzamelt ze allerlei dingen die ze tegenkomt onder de glazen koepels: dennenappels, afgevallen bloemen, een mooi gekromde tak waar mos op zit.

‘Als je zo graag tussen het groen zit, ga je maar buiten slapen’, knipoogt hij wel eens. ‘Dan heb ik meteen weer een eigen werkkamer.’

Dat meent hij niet, weet Reya. Maar hij houdt wél een scherp oog op wat ze zoal binnenbrengt. Een enkele keer pakt hij haar iets weer af. Laatst nog: een mooie, donkerpaarse vrucht.

‘Met de zaden die daar over een paar weken uit komen, kun je in je kamer niks beginnen.’

‘Hoezo?’

Mendel had haar ernstig maar niet onvriendelijk aangekeken.

‘Alles wat in de serres groeit, heeft een bedoeling, Reya. Uit elke vrucht komen zaden, en elk zaadje kan een nieuwe plant

worden. Sommige planten zijn aardig, andere zijn gevaarlijk.'

Dat was het moment waarop ze begrepen had dat Mendels werk belangrijk is.

Reya staat op en trekt haar kleren aan. Ze heeft honger. Op dit uur van de ochtend heeft Mendel zijn eerste ronde van de serres al gedaan en zit hij meestal in een van de bewaarkoepels aantekeningen te maken. Als ze daar binnenkomt, kijkt hij op. Zijn gezicht staat zorgelijk.

'Goed dat je er bent. We krijgen vandaag een grote, nieuwe zending, en ik zal hulp nodig hebben.'

'Is het zwaar?'

Mendel schudt het hoofd. 'Maar het zijn er veel.'

Om de een of andere reden is hij daar niet zo blij mee, ziet ze.

Reya voelt haar grommende maag protesteren. 'Kunnen we niet eerst ontbijten?'

Mendel wuift haar weg. 'In de spiegelzalen zijn een heleboel lenteperen rijp. Ga er maar wat plukken, de boom zal er blij mee zijn.'

Met tegenzin loopt Reya de bewaarkoepel weer uit, naar de spiegelzalen. Dat stuk van de serres is niet haar favoriete plek. De bomen die er groeien zijn enorm, en de struiken die de ruimte eronder opvullen, nemen alle licht weg. Het is de enige plaats in het hele serrecomplex waar Reya soms bij plots geritsel over haar schouder kijkt en denkt: zit daar iets verborgen?

Maar ze heeft honger en Mendel heeft het druk. Dus loopt ze snel door de zalen heen, zonder te stoppen, helemaal tot aan de lenteperelaar. De takken zijn zo beladen met fruit dat ze zwaar doorhangen, de onderste zelfs bijna tot op de grond. Reya kan makkelijk een armvol vruchten plukken.

Leeschen

Lenteperen zijn lekker, zoet en zacht. Reya knabbelt eraan terwijl ze, langzamer nu, terugloopt naar de bewaarkoepel. Het klokhuis eet ze niet op. Ook lenteperen hebben zaden, en het is Mendel die beslist wat daarmee gebeurt. Zomaar iets weggooiden in de serres is een slecht idee. Voor je het weet, groeit er op eigen houtje een nieuwe plant uit. Dus bergt ze de afgekloven klokhuisen zorgvuldig weg in een van de zijzakken van haar tuniek.

